

на гимназия, уредена по образа на европейскитѣ гимназии, която да служи за разсадникъ на образованието въ отечеството ни, а особено въ южна България (Одрински вилаетъ). Липсвали само срѣдства за осъществяването на тази хубава идея. Възползуванъ отъ личното си познанство и отъ роднинскитѣ си връзки съ нѣкои отъ богатитѣ сливенци, живущи въ Ромъния, Панайотъ Минковъ, въ качеството си на членъ-секретарь на общината, влѣзълъ въ дѣятелна прѣписка съ тѣзи родолюбци и, като имъ изложилъ дѣйствителното финансово положение на общината, направилъ позивъ къмъ тѣхнитѣ патриотически чувства, за да съдѣйствуватъ за образуването на единъ основенъ капиталъ (фондъ), отъ приходитѣ на който да се издържа една образцова гимназия въ Сливенъ. Този прѣписка той старателно водилъ най-вече съ Никола Ценовъ, прѣдседателъ на българската колония въ Браила, и Михаилъ Колони, членъ на „Добродѣтелната дружина въ Букурещъ.“ Идеята се посрѣщнала съчувствено. Михаилъ Колони нарочно ходилъ нѣколко пѣти въ Браила, дѣто живѣли по-богатитѣ сливенци (Никола Ценовъ, Петъръ Симовъ, Панайотъ Симовъ, Георги Петровичъ, г-жа Кирана Дукиади, родена Симова, Георги Неновичъ, Стефанъ Пашаловъ, и др.), за да се спознаватъ съ тѣхъ върху главнитѣ точки на проектираното дарение (фондация). Отзивитѣ отъ всѣкъдѣ били ободрителни: съдѣйствието на мнозина състоятелни сливенци въ Ромъния било обезпечено, и повече отъ вѣроятно било, че дѣлото щѣло да се увѣнчае съ пълнъ успѣхъ, ако бързо развиващитѣ се политически събития не отвлѣкли вниманието въ друга посока. При все това, направенитѣ отъ Панайотъ Минковъ постѣпки не останали безплодни, тъй като въ течението на нѣколко години важни пожертвувания въ полза на сливенскитѣ училища били направени. Така *Димитъръ Димандиевъ*, родомъ отъ Сливенъ, установенъ търговецъ въ Браила, въ продължение на три години (1850 — 1853) пращалъ на черковната община една помощъ отъ сто наполеона годишно за издържане на главенъ учителъ въ Сливенъ. *Никола Ценовъ* нѣколко пѣти пращалъ цѣнни пособия за българскитѣ училища въ Сливенъ.¹⁾ Така, прѣзъ 1863 г. той из-

¹⁾ Никола Ценовъ е бѣлѣжита личностъ. Той има заслуги не само къмъ родния си градъ Сливенъ, но и къмъ цѣла България. Той билъ единъ отъ основателитѣ на Българското книжовно дружество, прѣименувано по-послѣ Академия на наукитѣ Книжовното дружество, съ седалище първоначално въ Браила, се помѣщавало даромъ въ една отъ неговитѣ къщи въ сѣщия градъ. За образуване първоначалния фондъ на дружеството, той пръвъ внесълъ волна помощъ 12,000 франка; билъ е почетенъ прѣдседателъ на сѣщото дружество и дълги години наредъ прѣдседателъ на българското училищно настоятелство въ Браила; пожертвувалъ е значителни суми за поддържане на българското училище въ сѣщия градъ. Той години на-